

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstthinget.

N° 9.

Fjerde Møde.

Mandagen den 4de Februar.

(Forti.)

I Forbindelse med de ovennævnte Bestemmelser, sigtende til at lette de Personer, der lovligt ernære sig i et Sogn, Afgang til vedvarende at opholde sig sammesteds, er det fundet hensigtsmæssigt at modificere den Forpligtelse, som deels ifølge Lovens Bydende, deels paa Grund af indgaaede Contractshold, paahviler Fæstere og Leiere paa Landet til ikke at tage Jnderster tilhuse. I danske Lovs 3—19—7 er det nemlig forbudt Gaard- eller Huusmand at antage Jnderster, være sig Karle eller Dvinder, til Bærelse under deres Fæstes. Fortabelse (hvilket ved Forordningen 9de Marts 1838 § 5, jvfr. Forordningen 24de Juli 1822 § 3, er forandret til en Mulkt for de to første Gange, saadan Overtrædelse finder Sted), uden det dennem af Husbonden eller hans Fuldmægtig bevilges, som om Jndersters Forhold og Mæring sig skal lade infor mere, saa det kan være Husbonden og Bonden uden Skade. Ganste at ophæve denne Bestemmelse, saaledes at det for Fremtiden ubetinget skulde være Gaard- og Huusfæstere tilladt at indtage Jnderster uden Husbondens Samtykke, er imidlertid ikke fundet tilrådeligt; thi ligesom dette selv fra Communens Side turde være betænkeligt, og saameget mindre bør indrømmes, naar Sognebestyrrelserne fremtidigt tilpligtes at skaffe alle Huusvilde i Sognet Huus og Bolig, saaledes vilde en saadan udstrakt Frihed, som derhos i Almindelighed vilde gjøre det nødvendigt for Fæstere at opføre særskilte Boliger paa den ham fæstede Grund, ofte kunne misbruges til Skade for Cieren. Der ere imidlertid visse nære Familieforhold, hvori det ikke bør nægtes Fæstere at indtage Personer tilhuse hos sig, om Cieren end ikke dertil vilde meddele sit Samtykke. I visse af

disse maa det antages, at Saadant allerede efter den nu bestaaende Lovgivning ikke kan nægtes ham. Dette er saaledes Tilfældet, naar en Fæster ønsker at indtage sine vorne, ugifte Børn, der eengang have forladt det fædrene Huus, hvilket Godseieren ikke kan formene ham, da det staaer en Fæstebonde frit for, uden Godseierens Samtykke, at forøge Antallet af sine Tynder efter Forgodtbesindende. Derimod er Godseieren efter den bestaaende Lovgivning berettiget til at formene Fæstere at tage deres Børn til sig, naar de have indladt sig i Ægteskab, og kan udfige de Børn af Forældrenes Huse, der, uden hans forud erhvervede Tilladelse, have giftet sig, og vedblive at boe hos Forældrene (Cancellie-Skrivelse af 8de Mai 1830 i Collegialtidenden for 1830 pag. 445—447, og af 17de November 1842 i Ny Collegialtidenden for 1843 pag. 11—12). Ligesom nemlig Ordene i Lovens 3—19—7 omfatte ogsaa disse Tilfælde, saaledes kan det hverken være Husbonden eller det Offentlige ligegyldigt, at der etableres flere Familier paa et Sted, der ordentligviis kun er beregnet paa en enkelt Families nødvendige Underholdning, da det meget ved slike Leiligheder maa komme an paa, om og hvorvidt de Paagjældende ere istand til at paavise særlige Subsistensmidler ved Udøvelsen af et eller andet Haandværk, eller paa anden Maade. Det er imidlertid fundet, at overveiende Grunde, hentedede fra Familieforholdet, som paa en forargelig Maade derved kan forstyrres og sønderrives, tale for, at der gjøres en saadan Indskrænkning i dette Forbud, at det ikke skal kunne formenes Forældre at beholde deres gifte Børn, om de ogsaa føre særskilt Huusholdning, tilhuse hos sig. Da det derhos er antaget, at det ikke vilde være mindre anstødeligt og for Følelsen krænkende, om det skulde kunne forbydes en Fæster at indtage hos sig sine egne Forældre eller Besteforældre eller sine Sviger-